

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΩΝ ΙΤΑΛΩΝ ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟ

Ο Κολονέλος ανέβαινε στο φρούριο κάθε πρωί κι ι μεσημέρι...

Τι έκαναν όμως τόσον καιρό εκεί; Γιορτές και προπαγάνδα έκαναν. Γιορτές για νίκες στο Ιταλικό το μέτωπο... άγνωστες στον άλλον κόσμο, σαν να ήσαν νίκες ύπο... ξεμυθίσαν. Είσως γύριζαν με ποιητή και με παρότα τις κατάρχεις των Έλληνικών πόλεων της Βορείου Ηπείρου, την κατάληψη του Αργυροκάστρου και της Ηρομελής, από τις οποίες έδιώξαν την... Έλληνική αστυνομία!...

Στις γιορτές αυτές μαζεύοντοσαν και φώναζαν όλοι σαν γαλιά, ενώ κάποιος μουστακαλής άνωτερος τους προσηγούσε καταλλήλως. "Ω, δόξες τότε, ώ, άπειλές και μεγαλεία!...

Δεξίσις κατόπιν του προέδρου της Κοινοτήτος, τον παρέδρον και προζόντων κι έπειτα γέντι γενιζό. Και τότε έταίριε κι έδινε ή «Καμπάνα του Σαντζουίστου».

Κι όταν δεν είχαν νίκες τέτοιες και γιορτές, έκαναν προπαγάνδα κατά των Έλλήνων. Μιλούσαν για αυτόνομα κρατίδια εκεί στην Έλληνική Μακεδονία και στην Ήπειρο, ύπο την ήγησή της Ιταλίας προστασία, για δικαιώματα Βουλγάρων, Τούρκων, Κουρδολάγων. Άλβανών και μόνον οι Έλληνες δεν είχαν δικαιώμα να σταθούν πουθενά στη Βαλκανική Χερσόνησο...

Προσταθούν να καταργήσουν, όλοι τους περνούσε, τις Έλληνικές αρχές και για τις αντίτασθήσαν από... έντοπιας, μοίρασαν κινό, φάρμακα, τρούφες κι έδιναν Ιατρική βοήθεια σ' όλους όσους δεν μιλούσαν Έλληνικά!

"Ετσι περνούσαν άγλαές και γεμάτες δόξες και... ασφάλεια ή ήμερες, όταν ο Κολονέλλος άποφάσισε να δράσει όχι μοναχά με λόγια και μακαρονάδες, αλλά, όπωσδήποτε, κάπως πολεμικότερα.

Διάταξε λοιπόν και φτιάσαν ένα πρόχωμα άπάνω σ' ένα λοφίσκο του χωριού, με πέτρες και κοφίνα και σακιά γεμάτα από χώμα. Έκει άπάνω ανέβαινε κάθε πρωί και μεσημέρι κι έπισκοπούσε...

Επισκοπούσε...;

— Τις... χαρμάδες που πετάνε, έλεγαν οι χωρικοί, γιατί το μέτωπο κι' ό έχθρός ήσαν τόσο μακριά, που μόλις άκουγότανε ο δούπος κι' ό τρανταγμός των κανονιών. Έπειδή όμως έπρόκειτο για έργα στρατιωτικά, και κυρίως «διά την δχύρωση της χώρας», κανείς δεν είχε ούτε την τόλμη, ούτε την περιέργεια ν' ανέβη εκεί άπάνω κι' έτσι «το φρούριο των Ιταλών», όπως το λέγανε οι χωρικοί, και τ' ανεβκατεβάσματα του Κολονέλλου, μέχρι της στιγμής εκείνης, είχανε μείνει πολεμικό μυστήριο!...

"Ετσι είχανε τα πράγματα, όταν άνηγγέλη, τέλος, και κάποια πραγματική, φαίνεται, νίκη από το Ιταλικό το μέτωπο, ή όποια άποφασίστηκε να γιορταστή πανηγυρικότερα από τις άλλες, τις άνύλαρχτες.

Έκλήθη λοιπόν να μετάσχη όλο το χωριό, έγιναν λατινικές δοξολογίες, έστρώθηκαν τρα-

Έκαίγεται κι' έτρεμε το μέτωπο από των κανονιών τους βρόντους. Γάλλοι, Σέρβοι, Έλληνες έμάχοντο γερά, μήνες τώρα, εκεί άπάνω, με των Βουλγάρων τη φωτιά και τους πάγους του χειμώνα.

Ήσσω από αυτούς, μακριά από το «πειδίον των επιχειρήσεων», χωρίς να δούνε πόλεμο καθόλου, είχαν στρατοπεδεύσει οι Ιταλοί, κοντά σ' ένα Έλληνικό μεγαλοχώρι, όπου περνούσαν τις ήμερες των λουστράροντας τις μπότες των, γυαλίζοντας των σαπιών των τις λαβές, σιδερώνοντας τα πανταλόνια τους και ροφώντας ήδονικά τα μακαρονία τους!...

— Φλουπ! Και το μακαρόνι γλιστρούσε κι' έξελίσσεται, σαν ταινία κινηματογράφου, έπó τη γαβάθα στο στομάχι τους!...

Τι έκαναν όμως τόσον καιρό εκεί; Γιορτές και προπαγάνδα έκαναν.

Γιορτές για νίκες στο Ιταλικό το μέτωπο... άγνωστες στον άλλον κόσμο, σαν να ήσαν νίκες ύπο... ξεμυθίσαν. Είσως γύριζαν με ποιητή και με παρότα τις κατάρχεις των Έλληνικών πόλεων της Βορείου Ηπείρου, την κατάληψη του Αργυροκάστρου και της Ηρομελής, από τις οποίες έδιώξαν την... Έλληνική αστυνομία!...

Στις γιορτές αυτές μαζεύοντοσαν και φώναζαν όλοι σαν γαλιά, ενώ κάποιος μουστακαλής άνωτερος τους προσηγούσε καταλλήλως. "Ω, δόξες τότε, ώ, άπειλές και μεγαλεία!...

Δεξίσις κατόπιν του προέδρου της Κοινοτήτος, τον παρέδρον και προζόντων κι έπειτα γέντι γενιζό. Και τότε έταίριε κι έδινε ή «Καμπάνα του Σαντζουίστου».

Κι όταν δεν είχαν νίκες τέτοιες και γιορτές, έκαναν προπαγάνδα κατά των Έλλήνων. Μιλούσαν για αυτόνομα κρατίδια εκεί στην Έλληνική Μακεδονία και στην Ήπειρο, ύπο την ήγησή της Ιταλίας προστασία, για δικαιώματα Βουλγάρων, Τούρκων, Κουρδολάγων. Άλβανών και μόνον οι Έλληνες δεν είχαν δικαιώμα να σταθούν πουθενά στη Βαλκανική Χερσόνησο...

Προσταθούν να καταργήσουν, όλοι τους περνούσε, τις Έλληνικές αρχές και για τις αντίτασθήσαν από... έντοπιας, μοίρασαν κινό, φάρμακα, τρούφες κι έδιναν Ιατρική βοήθεια σ' όλους όσους δεν μιλούσαν Έλληνικά!

"Ετσι περνούσαν άγλαές και γεμάτες δόξες και... ασφάλεια ή ήμερες, όταν ο Κολονέλλος άποφάσισε να δράσει όχι μοναχά με λόγια και μακαρονάδες, αλλά, όπωσδήποτε, κάπως πολεμικότερα.

Διάταξε λοιπόν και φτιάσαν ένα πρόχωμα άπάνω σ' ένα λοφίσκο του χωριού, με πέτρες και κοφίνα και σακιά γεμάτα από χώμα. Έκει άπάνω ανέβαινε κάθε πρωί και μεσημέρι κι έπισκοπούσε...

Επισκοπούσε...;

— Τις... χαρμάδες που πετάνε, έλεγαν οι χωρικοί, γιατί το μέτωπο κι' ό έχθρός ήσαν τόσο μακριά, που μόλις άκουγότανε ο δούπος κι' ό τρανταγμός των κανονιών. Έπειδή όμως έπρόκειτο για έργα στρατιωτικά, και κυρίως «διά την δχύρωση της χώρας», κανείς δεν είχε ούτε την τόλμη, ούτε την περιέργεια ν' ανέβη εκεί άπάνω κι' έτσι «το φρούριο των Ιταλών», όπως το λέγανε οι χωρικοί, και τ' ανεβκατεβάσματα του Κολονέλλου, μέχρι της στιγμής εκείνης, είχανε μείνει πολεμικό μυστήριο!...

"Ετσι είχανε τα πράγματα, όταν άνηγγέλη, τέλος, και κάποια πραγματική, φαίνεται, νίκη από το Ιταλικό το μέτωπο, ή όποια άποφασίστηκε να γιορταστή πανηγυρικότερα από τις άλλες, τις άνύλαρχτες.

Έκλήθη λοιπόν να μετάσχη όλο το χωριό, έγιναν λατινικές δοξολογίες, έστρώθηκαν τρα-

πέζια άπέραντα για όλους, εδόθηκε «ανζάνο» για όρεκτικό κι' έπειτα κρασί εν αφθονία. Λόγοι έξεφρονήθηκαν ύπερ της Ιταλίας από τους ίδιους, μεταφράζοντας του Κιολουχανέ, ενός Φραγκολεβαντίνου από τη Σμύρνη, άντεφώνησεν ο πρόεδρος του χωριού, εκφράσας τά συγχαρητήρια της Κοινοτήτος προς τους ήρωας αυτούς, τους οποίους τόσον καιρό τώρα οι χωρικοί θαυμάζουν και εύχρίεις στο τέλος — ίσως και με κάποια ειρωνεία — όπως: — ... Το «φρούριο των Ιταλών», που στολίζει το χωριό, γίνει το κέντρον και ή άπαρχή της μεγάλης Ιταλικής έξεφρόνησης και ηγής και άμετηρία δόξης και κατορθωμάτων του γενναιοτάτου Ιταλικού στρατού!...

Κατόπιν όλων αυτών, λοιπόν, των ήρωισμών και των κατορθωμάτων, κι' έμπρός στη λαμπρότητα αυτή του μεγαλείου του Ιταλικού, ο Κολονέλλος βρήκε τη στιγμή κατάλληλη να κάμνη την από καιρού έτοιμην, άλλ' ύποκριτομένην πρότασιν: — «Νά άποκηρίξουν οι κάτοικοι το Έλληνικό Κράτος και να ζήτουν την Ιταλική προστασία»!...

— Μά πως! είναι έκκληται οι χωρικοί. Άφού είμαστε Έλληνες!

— Σήμερα δεν τά κυττάζουνε αυτά, άπάντησε ο Κολονέλλος. Ό κόσμος κυττάει το συμφέρον του. Η Έλλάδα είνε μικρή, φτωχή κι' αδύνατη, ενώ ή Ιταλία είνε μεγάλη δύναμις και ισχυρά... Τι έχετε να ιδήτε από την Έλλάδα;...

— Έπειδή τά γονικά μας είνε φτωχά, να τά περιφρονήσουμε; έταιν οι χωρικοί, γεμάτοι όρηγν κι' ήλδια για την πρόταση που τους έγινε. Όχι, αυτό δεν γίνεται.

"Ετσι διεκόπησαν ή σχέσεις. Κι' από τότε άρχισαν τά μεγάλα βάσανα των κατοίκων.

Άγχαρίες, επέταξες, προσκλήσεις εις άνάγκισιν για κάθε φύλλον πρήμα, άταγόρευσις κυκλοφορίας των κατοίκων, δυσκολίες για να πάη κανένας πουθενά, κατάληψη σχολείων και νσών, μέσα στους οποίους οι Ιταλοί άναθαν τά βράδια τους πολυελαίους και ξημερώνονταν χορεύοντας! Ααχαρικά, γάλατα, αυγά, πρόβια, γίδια, κόττες, χοίροι, πετεινά, έπετάσσοντο για τις

ανάγκες του Ιταλικού στρατού. Πεινούσανε πειά οι άνθρωποι και κόντεναν να ψηφόνουν και τά ζώα τους. Και το χορτάρι και τά άχυρα κι' ό σανός ακόμα, έπετάσσοντο, για τά ύπερίγια του Ιταλικού στρατού.

Οι χωρικοί τά χάσανε. — Μ' εμάς ήρθανε να πολυμήσουνε αυτού, ή με τους Γερμανοβουλγάρους;... Έλεγαν.

Έλεος, με τά πολλά, έγινε σύσκεψς των γερόντων του χωριού, περί του πως θα γλυτώσουν από τά κακά που τους βόηκαν!... Έλεγαν γνώμες και ύποδεικνυαν τρόπους άσχετούς, αλλά κανένας δεν φαινόταν άποτελεσματικός.

"Άλλοι έλεγαν να φύγουν όλοι, να ξεσπιτοθούν, ν' άφήσουν το χωριό, να πάνε μακριά, παίνοντας ό,τι μπορούσε ο καθένας μαζί του.

Η ζωή εκεί δεν ήτανε πειά δυνατή! Ούτε από τον Τούρκο, ούτε από τον Γεντίσσορο δεν τά τραβήξανε αυτά!...

Κι' όχι οι ζωντανοί, αλλά κι' οι νεκροί ακόμα θα σηκώνονταν να φύγουν. Ούταιραν τά νεκροκρέββατά τους κανένα βράδι και θα ζητούνσαν σ' άλλο χωμά άσυλο, που να μην το βαρύνουν τόσο σκληροί κι' άδικοι άνθρωποι.

Άφού ειλανε κι' άπότανε ο καθένας το δικό του, σηκώθηκε κι' ο Μητρο-Ζάννας, άρχαίος κεχαγιάς και γέρος τώρα οδοντογράφος, μ' ένα κεφάλι μεγάλο και τετράγωνο, κάταστρο από τά λευκά μαλλιά, σαν βράχος σκεπασμένος από χόνια.

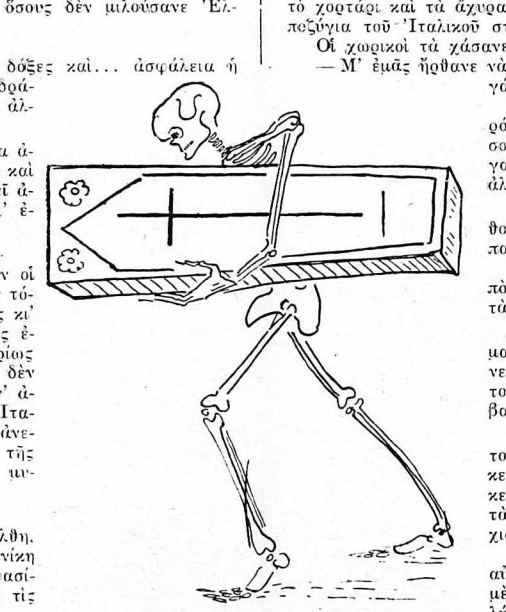
— Δεν πρέπει να φύγουμε, έλε. Άλλά κι' αυτά τά τοιμτοίρια, ούτε με την πένητα, ούτε με την πολιτική, ούτε με αναφορές θα ξεκολήσουνε από το χωριό μας!... Μ' ένα μονάχα τρόπο θα τους διώξουμε. Με την «γαλατσιδά». Οι άλλοι τον κυττάξανε;

Αντεφώνησε ο πρόεδρος του χωριού.

Και φλουπ! το μακαρόνι γλιστρούσε στο λαγύγγι τους...

Ούπαιρναν τά νεκροκρέββατά τους και θα φεύγανε...

— Καρὸς γι' ἀστεία, παππού-Μήτρο! τοῦ εἶπαν.
 Μὰ ὁ Μήτρο-Ζάννας δὲν ἀστειεύτανε. Τοὺς ἐξήγησε πὸς λίγες σταλαγματιές ἀπὸ τὸ γάλα τοῦ φυτοῦ τῆς «γαλατσίδα» (φλόμου) ἂν ἔσταζαν μέσα στὸ γάλα ποὺ τοὺς ἔπαιρναν κάθε πρωὶ οἱ Ἴταλοί, ἀρκοῦσαν γιὰ νὰ πιᾶσιν μιὰ «κακὴ κολλιάντζα», ὄχι μοναχὰ αὐτοὺς ποὺ ἦσαν ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ ὀλόκληρη τὴν Ἰταλία.
 — Φτάνει μόνο, πρόσθεσε, νὰ πουν λίγο ἀπ' τὸ γάλα αὐτὸ καὶ 5—6 ἀπὸ μᾶς καὶ νὰ διαδώσουμε ἐπὶ μᾶς ἔπιασε χολέρα...

Σὲ λίγες ἡμέρες γενικὸ «κόσμιος» στὸν Ἰταλικὸ στρατὸ. Τηλεγραφήματα τότε στὸ στρατηγὸ Ἀνρὲς στὴ Φλώρινα καὶ τὸ στρατηγεῖο τῆς Θεσσαλονίκης:

— «*Άγνωστος ἀσθένεια, ὁμοιάζουσα με χολερίην, μαστίζει τὸν Ἰταλικὸν στρατὸν εἰς τὸν τομεᾶ δαίμα. Ἡ νόσος λαμβάνει μορφήν πανδημικήν, μεταδοθεῖσα ἐκ τῶν ἐντοπιῶν...*».

Μεγάλοι ἐπιστήμονες καὶ πῶ μεγάλα ματογυῖα ἐφτασαν ἐπὶ τόπου.

— «Ἐπιδημία με ἐπέκτασιν κερανοβόλων», ἀπεφάνθησαν. «Θὰ ἐμολύνθῃ ἴσως τὸ νερό!...».

Οἱ στρατιῶτες δὲν μποροῦσαν νὰ σταθοῦν στὰ πόδια τους. Ὁ Κολονέλλος εἶχε καταστήσει ὁ μισός. Καὶ ὅμως, παρ' ὄλο του τὸ πάθημα, ἀνέβαινε τώρα πῶ συχνά, δέκα φορὲς καὶ εἴκοσι τὴν ἡμέρα, ἀπάνω στὸ «Κάστρο τὸ Ἰταλικόν»... Στὸ τέλος ἐγκαταστάθηκε ἐκεῖ, γιὰ νὰ μὴ συχναθεαῖν!...

— Τί διάβολο πάει καὶ κυτταίει αὐτὸς ἐκεῖ ἀπάνω! ἔλεγαν οἱ χωρικοί.

— Τί νὰ ἐπισκοπῇ ὁ Κολονέλλος, ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ, μοναχός!...

Τέλος, μετὰ λίγες ἡμέρες, ἦθε διαταγὴ τοῦ στρατηγεῖου τῆς Θεσσαλονίκης, νὰ μετακινηθῇ ὁ Ἰταλικὸς στρατὸς «ἐκθόμῃ νοτιώτερον, ἐνεκεν τῆς νοσηρότητος τοῦ κλιματός», τὸ ὁποῖον, ὀλίγον ἔλειπε νὰ κἀν τὸς Ἰταλοὺς στρατιῶτες νὰ διαφροῦσουν... ἐκ τῶν ὀπισθεν!

Σὰν ἔφυγε καὶ ὁ τελευταῖος Ἰταλός, οἱ χωρικοὶ ἔτρεξαν ν' ἀνέθουν ἀπάνω ψηλὰ στὸ «Ἰταλικὸ τὸ φρούριον» γιὰ νὰ ἰδοῦνε τί μυστήριον ἀπασχολοῦσε κάθε ὥρα καὶ στιγμή τὸν Ἰταλὸ συνταγματάρχη, ἐκεῖ ἀπάνω!

Καὶ ὅτι εἶδαν, ἔβλεπε τὸ μυστήριον καὶ ἐξήγησε τὶς στρατηγικὰς τοῦ Κολονέλλου ἀσχολίας καὶ... ἀνάγκας!

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ τοποθεσία αὐτὴ, τὴν ὁποῖαν οἱ Ἰταλοὶ εἶχαν ὀνομάσει «Κάστρο Ἰταλόν» καὶ τὴν προτιμοῦσε ὁ Ἰταλὸς Κολονέλλος ὡς κέντρον τῶν... ἐνεργειῶν του, στὸ χωριὸ τὴ λένε «Χ...καστρο» καὶ ὄχι πειὰ «τῶν Ἰταλῶν τὸ κάστρο», ὅπερ ὅμως ἐν καὶ τὸ αὐτό!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΙΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

«Ὅταν ὁ Κόνραδ ἀνεκρήθη Ἀυτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, ἐπειδὴ ὁ δοῦξ τοῦ Βένσπεργκ δὲν ἠθέλει νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ, ἐξέστράτευσεν ἐναντίον του καὶ τὸν πολέμησε στὴν πρωτεύουσα τοῦ δουκάτου του.

Οἱ πολιορκούμενοι ἀντέταξαν πεισματῶδη ἀμυνα, ἀλλὰ στὸ τέλος ἡ πείνα τοὺς ἀνάγκασε νὰ παραδοθῶν. Τότε ὁ Κόνραδ, ἀγανακτισμένος γιὰ τὴν ἀντίστασιν τους, ἀποφάσισε νὰ τοὺς ἐξολοθρεύσῃ ὅλους καὶ νὰ καταστρέψῃ τὴν πόλιν. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε καλὴ καρδιά, λυτήθηκε τὶς γυναῖκες καὶ τοὺς ἐπέτρεψε νὰ φύγουν, παίρνοντας μαζί τους ὅτι πῶ πολὺτιμο εἶχαν.

Τότε ἡ δούκισσα τοῦ Βένσπεργκ, παρερμηνεύοντας σύμφωνα με τὸ συμφέρον τῆς τῆν ἄδεια τοῦ Ἀυτοκράτορος, φορτώθηκε στοὺς ὄμους τῆς τὸν σύζυγό τῆς καὶ βγήκε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, ἀκολουθουμένη καὶ ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες γυναῖκες, ἡ ὁποῖες μιμήθηκαν τὸ παράδειγμα τῆς.

Ὁ Ἀυτοκράτωρ, βλέποντας τὸ θέαμα αὐτὸ, συγκινήθηκε τόσο πολὺ ἀπὸ τὴ μεγαλοψυχία τῶν γυναικῶν, ὥστε ἔβλεσε ἀμέσως τὴν πολιορκία τῆς πόλεως καὶ παραχώρησε γενικὴ ἀμνηστία στοὺς κατοίκους τῆς.

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΚΟΥΝΩ

Ὁ περίφημος μουσικοσυνθέτης Κάρολος Γκουνώ εἶχε μείνει ὄρφανός ἀπὸ δεκατριῶν χρόνων παιδί. Ἡ μητέρα του θέλησε τότε νὰ τὸν ἐγγράψῃ στὸ Πανεπιστήμιον, γιὰτὶ δὲν προέβλεπε καὶ ἄλλο καλύτερον μέλλον γιὰ τὸν μικρὸ τῆς ὄρφανό.

Ἐξαφνα μὰ μέρα, ὁ μικρὸς Γκουνώ τῆς εἶπε σοβαράτατα ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ γίνῃ μουσικός.

- Τρελλάθηκες, παιδί μου, τὸν ρώτησε ἡ μητέρα του.
- Σοβαρὰ σοῦ μιλῶ, μητέρα.
- Δὲν θές νὰ σ' ἐγγράψω στὸ Πολυτεχνεῖο;
- «Ὁχι! Ποτέ!
- Ποῦ θέλεις νὰ ἐγγραφῆς;
- Στὸ Ὄρειο!
- Ἐ, λοιπὸν, σοῦ λέω καὶ ἐγώ, ὄχι, ποτέ!

Ὁ Γκουνώ ὅμως ἐπέμενε καὶ ἡ μητέρα του, γιὰ νὰ συμβιβαστοῦν, τοῦ πρότεινε νὰ ἀκολουθῆ... τὸ στρατιωτικὸ στάδιο!

— Ὁχι, τῆς ἀπάντησε με πείσμα ὁ μικρός. Ἐγὼ ποτέ μου δὲν θὰ φορέσω ὄπλο!

- Ἀλήθεια; Καὶ νομίζεις ὅτι μπορεῖς ν' ἀποφύγῃς τὴ στρατιωτικὴ σου θητεία;
- Βεβαίωτατα, ἅμα κερδίσω τὸ πρῶτον μουσικὸ βραβεῖο τῆς Ρώμης!

Ἡ δυστυχισμένη μητέρα, βλέποντας ὅτι μόνη τῆς δὲν μποροῦσε νὰ μεταπέσῃ τὸν υἱὸ τῆς, κατέφυγε στὸ γρηναῖο διδάσκαλό του Ποαρσού καὶ τὸν παρακάλεσε ν' ἀλλάξῃ τὴ γνώμη τοῦ ἰσχυρογνώμου μαθητοῦ του.

Ὁ Ποαρσού κάλεσε τότε τὸν μικρὸ Κάρολο καὶ τὸν ρώτησε:

- Ὡστε θέλεις με τὰ σωστά σου, φίλε μου, νὰ γίνῃς μουσικός;
- Μάλιστα, κύριε Ποαρσού, ἀπάντησε τὸ παιδί με εὐκρινεῖα.
- Μὰ αὐτὸ δὲν εἶνε ἐπάγγελμα...
- Τί λέτε! Δὲν εἶνε ἐπάγγελμα τὸ νὰ γίνῃ κανεὶς Μότσαρτ, Βέμπτερ, Ροσσίνι; Πρέπει νὰ παραδεχθῆτε τότε, δασκάλε μου, πὼς εἶστε πολὺ δύσκολος καὶ ἀπαιτητικός...
- Μὰ ὁ Μότσαρτ, παιδί μου, ἐπέμεινε ὁ ἀγαθὸς δάσκαλος, εἶχε δώσει δείγματα τῆς μεγαλοφυΐας του ὅταν ἦταν ἀκόμα σὰν καὶ σένα. Δεῖξε μὰς λοιπὸν καὶ σὺ ὡς ποῦ φτάνουν ἡ δυνάμεις σου καὶ ἔπειτα βλέπουμε τί μπορεῖ νὰ γίνῃ...

Συγχρόνως ὁ Ποαρσού τοῦ ἔδωκε ἕνα μονόλογο ἀπὸ κάποιο δράμα καὶ τοῦ εἶπε:

- Πάρε αὐτὸ τὸ κομμάτι, μελέτησέ το καλά καὶ ἂν μπορεῖς γράψε ἀπάνω τὸν μουσικὴ, ὄχι βέβαια σὰν τοῦ Μότσαρτ, ἀλλὰ ἀπὸ τὶς συνηθισμένους.
- Ὁ Γκουνώ πήρε χαμογελῶντας τὸ χειρόγραφο καὶ μετὰ δύο ὥρες γύρισε με τὸ κομμάτι μελοποιημένο. Ἦταν ἡ πρώτη του μελωδία!

Ἦταν ἡ πρώτη του μελωδία!

- Μπράβο! εἶπε ὁ δάσκαλος μόλις τὸ εἶδε. Τραγουδῆσέ το τώρα...
- Εὐχαριστῶς, ἀλλὰ δὲν ἔχομε πιάνο.
- Τί νὰ τὸ κάνουμε τὸ πιάνο;
- Γιὰ νὰ παίξω ἐνὸς θὰ τραγουδῶ. Χωρὶς αὐτὸ δὲν θὰ καταλάβετε τὶς ἁρμονίες μου...
- Νὰ τὶς βρῶσα τὶς ἁρμονίες σου! Ἐμένα μ' ἐνδιαφέρει ἡ ἰδέα, τὸ περιεχόμενο, τὸ μουσικὸ αἶσθημα τοῦ κομματιοῦ σου.

Ὁ Γκουνώ ὑπεχώρησε στὴν ἀξίωσιν τοῦ Ποαρσού καὶ τραγουδῆσε.

— Μπράβο, παιδί μου! Μπράβο, Κάρολε, τοῦ εἶπε σφιγγόντας τὸν στήν ἀγκαλιά του ὁ Ποαρσού, μόλις τελείωσε. Ἀφοῦ λοιπὸν τὸ θέλεις, γίνε μουσικός. Δὲν σ' ἐμποδίζω πειὰ.

Ἡ μητέρα τοῦ Γκουνώ ὑποχώρησε ἅμα ἔμαθε τὴν πρώτη αὐτῆ ἐπιτυχία τοῦ υἱοῦ τῆς καὶ ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ διαφορτικὰ, τὸν ὠδήγησε, κατὰ συμβουλήν τοῦ δασκάλου του, στὸν μουσουργὸ Ρισά, στὸν ὁποῖο εἶπε ὠστόσο ὅτι καλὰ ἔκανε νὰ τὸν ἀπογοητεύσῃ καὶ νὰ τοῦ ἐμπνεύσῃ ἀποστοφῆ πρὸς τὴν τέχνη τῶν ἡρώων.

Ἦταν ὅμως ἀπὸ λίγες μέρες ὁ Ρισά τῆς εἶπε:

— Ἀλλοῖμονο, κυρία μου! Τὸ παιδί σας ἔχει πάθος με τὴ μουσική. Πάρτε το λοιπὸν ἀπόφασι... Θὰ γίνῃ μουσικός.

Σὲ λίγον καιρὸ ὁ Γκουνώ ἔλαβε μέρος στὸ διαγωνισμὸ γιὰ τὸ μουσικὸ βραβεῖο τῆς Ρώμης καὶ ἦρθε δευτέρος. Διαγωνίστηκε καὶ ἄλλη φορὰ ἀνετυχώς, ἀλλὰ τὴν τρίτη φορὰ κέρδισε τὸ σπουδῶδες ἔπαθλο καὶ εἶσι ἔπειτα πειὰ τὴ μητέρα του πὼς ἦταν γεννημένος γιὰ μουσικός

